

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора г-нъ Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по 1 левъ
на дума.

Ролята на църквата въ нашия животъ.

(Изъ рѣчьта на Министра на В. Р. и И. повѣданията г. Буровъ, произнесена въ Нар. Събр. на 2. того.)

Постави се, г-да, изобщо голѣмия въпросъ за ролята на църквата въ нашия животъ, както и за отношенията между църквата и държавата. Азъ не искамъ да ви уморявамъ съ дълги разглаголѣния, но, слѣдъ като се отвориха тѣзи дебати, смѣтамъ, че нѣма да изпълня своя дългъ, ако не кажа въ нѣколко кжси думи и моитъ разбжрания. Ако има църква изобщо, която въ своето историческо развитие да е вървѣла въ хармония съ държавната власт и винаги да е избѣгвала да разширява за смѣтка на гражданската властъ своитъ привилегии или своитъ функции, това е, г-да, нашата православна църква. Ние сме тукъ демократи изобщо, дълбоко убедени въ спасителността на демократическия принципъ. Ако има църква, която въ туй отношение отъ самото си създаване винаги да е вървѣла въ духа на демократизма, тя е нашата православна църква. Ако има църква и институтъ изобщо, който въ всичкитъ вѣстли и тъмни дни на наше историческо развитие да е билъ единъ вѣренъ съпътникъ на нацията, да е страдалъ съ нейнитъ страдания и да е живѣлъ съ нейнитъ идеали, да е ималъ непрѣкъснатъ стимулъ на живи енергии и бодра вѣра въ сждбинитъ на племето, то е нашата православна църква. И най-сетнѣ, г-да, ако въ нашия тежкъ днешенъ животъ, изпълненъ съ умраза, изпълненъ съ материаленъ егоизъмъ, има още нѣкой институтъ, дѣто да блѣщува човѣшкото милосърдие, кждѣто еволути въ добрината, културата, сближението между хората, културитъ на идеалния животъ, то се спазва, то е пакъ цър-

квата. Да не забравяме тѣзи високи истини, исторически и днешни, за да се взирваме въ нѣкои човѣшки дефекти, неизбѣжни съпътници не на института, а на човѣшкитъ слабости. Кой нѣма слабостъ? Сигурни ли сме, г-да ние, които стоимъ тукъ, че действително представяваме идеалното, най-доброто като парламентъ и като министри? Азъ за себе си съвсемъ не съмъ сигуренъ. И, въпрѣки това, и вие и ние ще носимъ тая тежка отговорностъ и ще се мжчимъ да направимъ възможно най-доброто. Сжщото е и за църквата. Не се е отказвала никога нашата българска църква да се проникне отъ нуждитъ на новото врѣме и да бжде съпътница, коректна и лоялна сътрудница на държавата въ тежкитъ задачи на народа ни, на племето ни. За мене църквата не е нѣкой свещенъ строенъ сждъ, въ който, както единъ прочутъ французски поетъ Сюли Прюдомъ бѣше казалъ, че все-пакъ остава парфюмана миналото. Не. Тя продължава да бжде и днесъ единъ живъ източникъ и на добродѣтели, и на моралъ, и на възпитание, и на култура човѣшка. И нашата задача е да насърдимъ църквата въ този пжтъ, да ѝ дадемъ всичкото морално и материално съдѣйствие, да имаме вѣра въ нея, за да имаме право да искаме отъ нея...

За нѣкои необикновени явления въ живота на човѣка и природата.

II.

Ние все по-често и по-често откриваме сега такива сили „сравнително отъ висше естество“, благодарение на които много, на пръвъ погледъ непостижими явления, получаватъ нагледно разяснение. Сто години приблизително, назадъ

французки ученъ бѣше заявлявалъ, че той е попадналъ по следата на такова откритие, което ще даде на човѣка възможностъ въ течение на половинъ часъ да прати запитване въ Китай и да получи отговоръ. Него го взели на смѣхъ и го нарекли лудъ. Съвсемъ разумно разсжждавали, че, ако куриеръ тича безъ спиртъ, безъ снъ и безъ отдишъ, день и нощъ за Китай, или платненъ корабъ заплува съ постояненъ попжтенъ вѣтръ, то и въ такъвъ невѣроятенъ случай ще дотрѣбва за това най-малко нѣколко месеци. Разсжждавали правилно „споредъ даннитъ на това време“. Но този ученъ работилъ надъ първитъ наченки отъ електрическия телеграфъ. Електричеството сжществувало на свѣта, но хората не познавали тази сила, или не могли да се възползватъ отъ нея. Това сжщото би могло да се каже относително възможността да се разговаря на разстояние стотици километри чрезъ телефона или да се снима фотография отъ съдържанието на затворенъ санджкъ съ помощта на Ренгеновитъ лжчи, или да се слуша говоръ, концертъ и пр. презъ въздуха на разстояние хиляди километри съ помощта на радиални уреди и пр.

Можемъ да се съгласимъ съ положението, че свръхестествени явления нѣма, въ най-строгия смисълъ на думата, понеже всѣко явление е следствие нѣкаква причина — и въ този смисълъ много вѣрна е белжжката на учения, който казва, че „чудеса нѣма, но чудесни нѣща има твърде много“, — обаче намъ се налага често да признаваме, че има още много сили и причини още не и вѣстни намъ, така че ние съ голъма осторожностъ трѣбва да говоримъ за възможността или невъзможността на разни явления.

Нима тѣзи открития на нови и „сравнително висши“ сили се ограничаватъ само съ

областта на така називаемитъ материални явления? Знаемъ ли ние, че не сжществуватъ сили отъ „сравнително висшъ порядъкъ“ и въ другитъ области, напр. въ областта на нравственитъ и психически явления? „Ние още далечъ не познаваме всичкитъ материални сили“, казва сжщия ученъ, „а още по-малко знаемъ за психическитъ сили... на това основание“, продължава той, „ние сме станали твърде осторожни отъ по-напредъ въ нашитъ разсжждения за чудесата“.

Кжде е тогава границата между естественото и свръхестественото? Кжде се свършва първото и где започва второто? По всѣка вѣроятностъ нѣма, и въпросътъ отъ научна точка зрение се свежда къмъ това: сжществуватъ ли или не сили отъ „висше естество“.

Христосъ въ евангелието заявява, че върши чудеса съ силата на св. Духъ — сила Божия. Много ли нѣщо знаемъ ние за Духътъ Свети и можемъ ли да твърдимъ ние кое за Него е възможно и кое невъзможно? Ние понѣкога виждаме съ своитъ очи, че въ нѣкой човѣкъ е станала чудна промѣна, като отъ нѣкоя благодатна сила, но природата на тази сила остава за насъ скрита въ значителна степенъ.

Христосъ е извършилъ върху своитъ апостоли и приемници Духъ Свети. Чрезъ него тѣ сж вършили чудеса. Църквата и до днесъ борава съ тайнствената и страшна сила на св. Духъ. Това, което не се разбира, не трѣбва да се отрича.

Свещ. Д. Попвасилевъ.

Отричатъ силата на молитвата.

Отговоръ.

Въ единъ отъ миналитъ броеве (19 мартъ) на „Народенъ будителъ“ съобщихме, заим-

ствувано отъ други вестници, за две необикновени изцѣрения. Въ първия случай дете на софийски жболѣваръ е предъ смъртта. Лѣкарътъ е изгубилъ надежда. Майката надава писъкъ. Искане да дойде свещеникъ да се помоли и да причасти детето. Тя има вѣра въ Бога. Бащата се срамува да влезе свещеникъ въ кжщата му, но предъ очаяния плачъ на майката отстъпва. Свещеникътъ дохожда и се помолва за здравето на детето. На другия день лѣкарътъ констатира връщане на живота. Незнае какво е станало, но знае, че сега детето оздравява. Въ вториятъ случай съобщихме, че мелничаръ въ София Н. Генчевъ, глухъ, слѣпъ и нѣмъ, оздравѣлъ отъ дългошевската вода. Макарь че въ софийски и провинциялни вестници (вижъ Недѣлно утро отъ 7 и 10 то-го и последнитъ броеве на Варнен. поща, Миръ и пр.) писаха и пишатъ за тия изцѣрения, редакторътъ на тукашния в. „Шуменски вѣсти“, Хр. Герчевъ, се нахвърля съ голѣмо острѣвление върху редактора на „Н. В.“ за тия негови съобщения. Езикътъ на нападателя е достоенъ за „Шуменски вѣсти“. Нему ние нѣма да отговаряме защото за този редакторъ въ нашия животъ нѣма светиня. Такъвъ човѣкъ трѣбва да се отмине. Тази е молбата къмъ насъ на вѣрующитъ християни. Защо ни атакува редактора на „Ш. В.“ се обяснява леко и съ неговитъ „идейни“ и лични смѣтчици. Този практиченъ редакторъ „съ острѣнюю“ си разбира добре работата.

Необяснимо е обаче защо лѣкарката отъ града г-жа Д-ръ Медникова бърза по скоро да влѣе вода въ всденицата на Герчева. Това върши нейната статия „Опасна прововѣй“ въ 27 и 28 брой на „Ш. в.“

Въ тази своя статия г. Д-ръ Медникова отрича категорично възможността детето

жювани Палини.

Сждъ, Присжда и Кръсть

Плачи, Симоне синъ Ионинъ, плачи, когато Богъ ти е далъ тагословени сълзи. Плачи за себе си и за Него. Плачи за своя братъ, който Го предалъ. Плачи за своитъ другари, които се разбѣгали. Плачи за смъртта на Този, Който умира за твоята бедна душа. Плачи за всички тия, които ще дойдатъ следъ тебе и ще покрѣпятъ като тебе, които ще отрекатъ отъ своя Спасителъ и ще се разкаятъ. Плачи за всички, които злословятъ. Плачи за всички, които отричатъ вѣрата, за всички, които не тебѣ ще кажатъ: азъ не съмъ единъ отъ Неговитъ ученици. Кой отъ насъ нѣкога въ своя животъ не е извършилъ, а, което направилъ Симонъ? Много много сж тия отъ насъ, които сж се родили въ Неговото стадо, детскитъ уста на които сж се обръщали къмъ Неговото име, които сж преминавали колѣна предъ образа Неговото окрѣвавено лице; много много сж между насъ, които, азъ говоря и сега, отъ презрителна усмивка,

поне веднажъ сж казвали: азъ никога не съмъ Го познавалъ? Ти, о щастливи Симоне, макаръ ти да си камѣкъ, проливашъ порой сълзи и скривашъ твоего обезобразено скръбно лице подъ своята дреха. И не ще минатъ много дни, когато Възкрѣсналия Христосъ още еднажъ ще те целуне защото чрезъ твоитъ сълзи невѣрнитъ ти уста ще бждатъ очитени навѣки.

Сжщинското име на Кайафа е Иосифъ. Кайафа, прѣкоръ, е друга форма отъ Сефасъ — прѣкоръ на Симона Петра — и тожѣ значи камѣкъ. Между тѣзи два камѣка Синъ Човѣшки се чувствувалъ крайно измжченъ на разсжмване въ този фаталенъ петѣкъ. Симонъ Петръ символизира робскитъ души на Иисусовитъ другари, които не Го спасили; Иосифъ — Петръ (Кайафа) символизира враговетъ на Христа, които решили да Го погубятъ. Между отречението на Симона и умразата на Кайафа, между главата на умиращата църква и представителя на Християнската църква, между тѣзи два камѣка Иисусъ билъ подаващето се зрѣнце на живота, попаднало между два воденични камѣни.

Синедрионътъ се събралъ и вече чакалъ пристигането. Освенъ Анна и Кайафа, които председателствували, тамъ били Иоанъ и Александръ и цѣлиятъ гордъ цѣвътъ на аристокрацията. Обикновено Синедрионътъ се състоялъ отъ 23-ма свещеници, 23-ма книжници и 23-ма старейшини и двама председатели — всичко 71, т. е. почти толкото, колкото ученици ималъ Обвиненията. Но въ този случай нѣкои отъ сжществували-тѣзи, у които страхътъ предъ възстание надвилъ тѣхния гнѣвъ къмъ Богохулника; тѣзи нѣколко, които не желаели нито да подигнатъ своя палець въ знакъ на осжждане, нито, да Го оправдаятъ. Никодимъ билъ навѣрно единъ отъ тѣхъ — нощенъ ученикъ — атака сжщо и Иосифъ Арииматейски, чието благочестие дало на Иисуса мѣсто за погребение.

Безъ да се гледа на отсжтствующитъ, числото на присжтствующитъ било повече отъ достатъчно, за да даде видъ на законностъ на смъртната присжда, която всѣки членъ билъ вече произнесълъ въ душата си. Всѣки на свое основание отъ тѣзи делегати на

храма, училището и банката съ нетърпение чакалъ момента, когато ще бжде въ състояние да подпише осжждането, което представляло тѣхната мѣстъ. Камарата на Великия Съветъ била препълнена отъ зрители, приличала на събрание отъ духове. Разсвѣтващиятъ день като че не искалъ да селиши отъ своето униние и мракъ, обаче, неговата слаба свѣтлина вече лишила мигащитъ факели отъ руменината. Срѣдъ зловецитъ сѣнки седѣли виднитъ сжди: стари, масивни, съгърбави носове, гнѣвни, раздрознителни хора, съ пронизващи очи, вълнисти, добре сресани бради. Загнати въ своитъ бѣли мантии, съ глави, обвити съ платнени украшения, тѣ изглеждали на събрание отъ дяволи, които чакатъ своя жертва. Тѣлпата, която пълнила стаята, се състояла отъ клиенти, членове на Синедриона, стража, чиновници и служители въ двора. Въздухътъ билъ сжстенъ и тежкъ, като да билъ наситенъ отъ нѣщо по-отвратително отъ дишането на хората.

Иисуса съ вързани ржце вмъкнали въ срѣдата на тази кошара, както докарвали осж-

денитъ на цирковата арена. Анна успѣла набѣрже да събере лѣжесвидетели изъ измета на тѣлпата, чрезъ които искалъ да прекрати всѣкакъвъ опитъ за защита или оправдаване на Иисуса. Тази дяволска легална процедура била нагласена чрезъ повикване по отдѣлно на отъ по-рано подготвени свидетели.

Тамъ имало двама, които заявили, че слушали Иисуса да казва: „Азъ ще разруша храма, съграденъ съ ржце, и въ три дни ще издигна новъ храмъ, нержжкотоверенъ.“ Христосъ говорилъ за храма на Своѣта душа — тѣло, който възкрѣсналъ на третия день.

„И ти нищо ли не отговаряшъ?“ попиталъ първосвещеника въ отговоръ на Иисусовото млчание. Но Иисусъ млчалъ.

Така сарѣховѣшки красноречиви били тѣзи млчания на Иисуса, щото още по-вече разярили Неговитъ сжди. Той не отговорилъ на първия въпросъ на Анна и сега предъ Кайафа млчи точно така, както ще млчи предъ Антипа и Пилата. Това, което Той може да каже, Той го казвалъ не веднажъ, това, което може да прибави

налъкаря да е получило здраве поради молитвата на свещеника и майката, а въ втория случай ни доказва, че изцъренията въ дългашевци стават съ самовнушението у болните. Обвинява ни, че съ тия съобщения вършим опясна проповѣдь, защото болните ще престанат да търсят лъкаря и пр.

Съ публикуването на тия съобщения нито искаме да оскърбяваме нѣкого, особно лъкарското съсловие всрѣдъ което „Ш. вести“ се сили да създава настроение срещу насъ, нито сме помислили нѣкога да отричаме постиженията на медицинската наука за доброто на човѣчеството. Напраздно си хаби маслото г-жа Дръ Медникова, когато чете нотации и убеждава въ ползата отъ медицината човѣкъ, като насъ, който наравно съ нея знае тази полза. Въ духовнитѣ семинарии и академии у насъ и въ чужбина, кждето сж се учили по-вечето отъ служителитѣ на родната църква, се минава специаленъ едно—две годишенъ курсъ по медицина. Свещениктѣ особно селскитѣ трѣбва да разбира нѣщо отъ медицина, за да бжде полезенъ на своитѣ енорияши. Не само това. Ние имаме въ България нѣколко свещеници лъкари, единъ отъ които е свещеникъ Хр. Карабашевъ. Той бѣше презъ последнитѣ години свещеникъ и лъкарь въ с. Кнежа, Б. Слатинско, а сега е учителъ въ Черепишкото свещеническо училище по богословски предмети и същевременно е училищенъ лъкарь. Въ своята енорийска работа ние всѣки день, наравно съ лъкаритѣ, посещаваме християнскитѣ семейства. На болнитѣ и онѣзи които ги гледатъ, не пропускаме случая да кажемъ, че трѣбва да върватъ на своя лъкарь и непременно да изпълняватъ неговитѣ предписания. Целимъ да стоплимъ душата на болния съ вѣра въ тѣнното изкуство на лъкаря, защото най-доброто лъкарство, прието съ недоверие, често не дава никакви резултати. Ние сме най-добритѣ помощници на лъкаритѣ. Напраздно м-те Дръ Медникова ни изправя и изравнява съ звѣзда на ходжитѣ и баячкитѣ.

Но има нѣщо по-друго. Медицинската наука, като всѣко творение на човѣшкия умъ, е несвършенна, е ограничена, е детинска играчка понѣкога предъ страшната тайна на смъртта. (Това ще каже нейнъ колега въ идущия брой на вестника. Нека се има, сжщо така, предъ видъ, че печатаното въ настоящия и миналия брой на вестника подъ заглавие: „За нѣкои необик-

новени явления въ живота на природата и човѣка“ е косвенъ отговоръ на статията на г-жа Дръ Медникова и да се прочете.) Да, има нѣщо въ живота по силно отъ медицината и отъ всѣка друга наука. Ние знаемъ толкова малко отъ силитѣ и законитѣ на природата, а съ новитѣ открития така наново се оплитаме всрѣдъ мрежа отъ загадки, цото ще бждемъ умни, ако по-често повтаряме думитѣ на Сократа: „Зная само това, че нищо не зная!“ Ако все още знаемъ нѣщо за материалнитѣ сили на природата, ние печално малко нѣщо знаемъ за силитѣ отъ по-висше естество, за психическитѣ, духовнитѣ сили. (следва)

Епизодъ изъ руската революция.

У насъ още има хора, които съ скритъ трепетъ въ душата си чакатъ деня на революцията въ България, като най-висшъ моментъ въ историята на нашето Отечество. Ето една страничка отъ „единъ висшъ моментъ“ изъ историята на руската революция, написана отъ съвременникъ, наблюдателъ—изследвачъ: Агитаторитѣ съ всичката сила на гласовѣтъ си викали:

—Тѣ сж виновни, тѣ—офицеритѣ. . . удрете ги, избийте ги и ще получите пълна свобода!

Тия агитатори твърде умѣло и бързо сж формирали групи отъ войници и моряци, давали имъ достатъчно много пари и пълнили главитѣ имъ съ най-различни мжляви и фантастични обѣщания и тѣ, нещастни войници възбудени, сж закръжавени очи, стрѣляли върху офицеритѣ; измѣквали ги изъ домоветѣ и квартиритѣ имъ, посичали ги сѣкли на парчета, избивали ги предъ очитѣ на тѣхнитѣ жени и деца. Моряцитѣ сж заличали своитѣ жертви до брѣга на залива и тукъ отъ брѣга сж хвърляли офицеритѣ живи въ волата на морето, като отъ брѣга стрѣляли върху тѣхъ.

Имало такъвъ страшенъ случай. Слѣдъ единъ офицеръ, когото като мърша сж мѣнѣли изъ улицитѣ,—тичали неговитѣ дѣца. Дѣцата видѣли какъ баща имъ го подема въ нѣколко души за да го хвърлятъ въ морето. Нещастникътъ баща се докопча съ едната си ръка за оградата край него, и едно отъ децата му стисва бащината ръка въ своята ръчица. Въ тоя моментъ единъ пиянъ морякъ се притече — и съ единъ силенъ ударъ съ брадва, откъсна ръката на бащата. Водата почервенѣ отъ пролѣтата кръвъ, а въ детската ръчица, като за ужасенъ споменъ, остана частъ отъ бащината му ръка.

Спасена отъ сигурна смъртъ.

Въ теософското списание „Познай себе си“ бр. 16 прочетохте следното необикновено съобщение.

Това се случи съ една моя братовчедка. Разказано ми е отъ две нейни сестри, които сж присѣствували. Случая е този:

Вследствие на родилна треска братовчедката ми до такава степенъ се разболява, че не само двама нейни зетѣвци лъкари—и всички лъкари на града се произнесли, какво случая е вече неизцѣримъ, но и самата болна вече съзнавала, че умира, и затова почнала да взема сбогомъ отъ приближенни и дори да ги утешава за загубата, която ще иматъ съ нейната смъртъ.

Всички въ къщи сж съкрушени, плачатъ, чувствуватъ се безпомощни. Изтощена, умиращата, на която вече почватъ ногтѣтъ да посиняватъ, по едно време позадрѣмала, но скоро дошла на себе си и съ широко отворени очи, съ нѣкакво очудване се обърнала къмъ майка и присѣствувачи:

—Какво става? . . . Странно! Азъ нѣма да умра! Неразбирамъ що става съ мене, но ясно съзнавамъ, че нѣма да умра—както по-рано явно съзнавахъ, че ми приближава часа.

Всички се очудватъ отъ тази неочаквана промѣна въ настроението на болната, а опитнитѣ лъкари изненадано констатирали замѣната на извѣстната блѣдност на смъртта съ розовина, макаръ и начална, на живота.

—А ти, мамо—обърнала се болната къмъ майка си—стара жена, не помисли за нищо църковно—молитва, причастие.

—Сѣтихъ се, сѣтихъ, дѣще—но като те зная каква си безбожница, какъ да те тревожа съ такива загатвания. . .

Въ този моментъ влиза въ стаята една роднина и казала на майката, че направила, което трѣбва. И работата се разяснила.

За да се разбере чудото, трѣбва да разкажемъ следнитѣ предварителни обстоятелства: Отъ нѣколко седмици била на госте една далечна роднина по бащина линия. Тя била калугерка. На семейството гостенката била приятна съ своитѣ разкази за монастири и четене изъ свещената литература.

Когато дѣщерята се разболѣла тежко, гостенката се обърща къмъ майката, да се отнесе къмъ Бога и Църквата Му. Майката извадила 100 лева и дала на роднината да отиде при свещениктѣ, да направятъ всичко, що трѣбва, като при-

бавила, че ако трѣбватъ повече пари, тя ще доплати после. Само да се направи, което трѣбва, въ църква, защото болната е невѣрующа—да се не направятъ тия нѣща надъ нея.

По съвпадане на моментитѣ, промѣната у болната станала тъкмо въ момента, когато Татинството Маслосветъ било привършено отъ всичкитѣ свещеници въ мѣстната църква.

Преди да узнае всичко това, болната пожелала да се причасти, което и било направено. Въ време свещениковото посещение, болната държала цѣла лекция на свещеника:—Колко била полезна църката и за болни и за здрави и пр.

Братовчедка ми днесъ е много здрава и читава и се радва на второ детенце—момченце. За цѣлото семейство този случай е необяснимъ отъ съвременно научно гледище. т. е. едно чудо.

Хроника.

Р е д а

На Богослужението презъ Св. Страстна седмица.

1. Недѣля (Врѣбница), Понеделникъ и вторникъ вечеръ, последованието на Жениха ще започне въ 7 часа вечерта.

2. Понеделникъ, Вторникъ и Брѣда, четенето на часовѣтъ и Св. Преждеосвещенна Литургия ще започне въ 6 и половина часа сутринта.

3. Сбѣда вечеръ, 3 и половина часа следъ обѣдъ, ще се чете Повечерие.

4. Четвъртъкъ сутринта, въ 5 часа ще започне Утренята съ извършване Св. Елеосвещение и подиръ него ще се отслужи Божествена Литургия на Св. Василий.

5. Четвъртъкъ вечерта, четенето на 12-тъ Евангелия ще почне въ 7 часа вечерта.

6. Петѣкъ четенето на Царскитѣ часове ще почне въ 6 и половина часа сутринта.

7. Последованието на погребението Христово, ще почне въ Петѣкъ 7 часа вечерта.

8. Сбѣта, 7 и половина часа сутринта ще се отслужи Литургията на Св. Василий Великий.

9. Въ самия день на Св. Възкресение Христово, ще се звѣни въ 11 и половина часа презъ нощта, а точно въ 12 часа ще се изпѣ „Христосъ Воскресе“ и ще се продължи богослужението.

10. Вечернята (Второ Възкресение) ще започне въ 3 часа следъ обѣдъ.

11. Въ свѣтлия Понеделникъ и Вторникъ, ще се служи Божествената Литургия въ 7 часа сутринта по обикновено.

Желателно е и въ църковни градове и села изъ окръжията да се приложи същата програма, за да има новостъ въ службитѣ по

изборѣтъ за новъ митрополитъ въ Русе е утвърденъ отъ Св. Синодъ въ полза Епископъ Михаила Велювикария на нашата епархия. Презъ тази седмица той представилъ на Царя. Д-ръ сжбота, го посрещатъ въ най-тържественно.

Християнското братство „Св. Царъ Борисъ“ въ с. Санъ факъ, О. Пазарско, дарявана Сиропиталището града 50 лева.

Г-нъ Никола Стойчевъ адвокатъ, по случай 6-ти отъ смъртта на майка внеся въ касата на Братството 100 лева. Настоятелствъ му благодари.

Г-жа Райна Ив. Миникарова отъ града проява на Добротворно просветното братство при църквата „Св. Възнесение“ въ гр. сумата 200 лева, за бедни енорияши.

Г-ца цѣтя Н. Симицка ева, по случай 2 години 1 месеци отъ смъртта на баща й подарява 100 лева. Настоятелството на братството, което се нуждае отъ срѣдства предстоящитѣ великодни празници, имъ благодарно.

Г-нъ Дръ П. Дачевъ презъ месеца по молба на членки отъ братството, е придалъ нѣколко бедни енория отъ района на църквата беда е приелъ възнаграждение за своитѣ визитации. Настоятелството му е крайно благодарно.

11 годишния синъ на г-жа Милева Жечева, членка Братството при църквата, Б. риславъ, е събралъ 700 лева за беднитѣ, които внесе въ касата на братството. Настоятелството изказва на малъ добротворецъ гореща благодарностъ и поздравява родителитѣ му съ такъвъ синъ.

Дългогодишниятъ докторъ по архитектура г-нъ Шуменското окръжно инженерство г. Н. Шамарджиевъ отъ 1-й тогѣ е напусналъ длъжността и се установилъ на частна практика въ бюро на Архитектъ Кузовъ, поощаждъ Куширъ, Шумень. Желаваме му успехъ въ работата.

Учен. правосл. Хр. Д-ръ „св. Царъ Борисъ“ при „Св. Възнесение“ благодарно на Г-нъ Д. Вичевъ за подаренитѣ отъ него 50 лв. както на г-нъ Б. Величковъ за изработената отъ него дръжка знамето. Отъ Д-во

тѣ или не биха го разбрали, или биха се възползували за обвинение противъ Него. Висшитѣ истини по самата тѣхна природа сж неизгладими и ако нѣкога, просто по силата на любовта, може да се намекне нѣщо за тѣхъ, този намекъ ще бжде приетъ само отъ тѣзи, които вече сж били предразположени и даже къмъ такъвъ той дохожда по-скоро чрезъ сърцето, отколкото чрезъ посредството на изтъргани и погрѣшени спорове.

Иисусъ мълчи, но той дава воля на своитѣ спокойни очи като преминава отъ едно безспокойно, изкривено лице на друго и произнася за винаги своята присяда надъ тѣзи дяволски сѣдии. За единъ моментъ всѣки отъ тѣхъ е претегленъ и осжденъ отъ този погледъ, който прониква въ дѣното на душата. Нима сж тѣ достойни, тѣзи изпорчени, изродени души, родени въ зло, низки души, нима тѣ нѣкога ще бждатъ достойни да се вслушатъ въ Неговата дума? И можеше ли той да се унизи до тамъ, щото да се защитава предъ тѣхъ? Синътъ на наложница, учениктѣ съ смачкания носъ и сѣперникъ, може-

ше да се унизи до такава робска постъпка. Човѣкъ, гладенъ за споръ, презъ течение на много години упражнявалъ се въ Агора и досаждалъ тамъ на ленивцитѣ, може да произнесе красноречива оратория предъ атинскитѣ сѣдии, мждро съставена апологетическа оратория, слизайки съ нежни стѣпки по завойтѣ на диалектиката и стигайки до интригата и извѣртане истината; почтениятъ иронистъ, който се е заловилъ по-скоро да реформира изкуството да се мисли, отколкото да реформира целта на живота—могли да се унизятъ. Но Христосъ, когато мнозина последниши Пилатавци сравнявали съ безкрайно малкиятъ Сократъ, поради стремежа у евреитѣ да го унижатъ, съвсемъ не приличалъ на софиста и адвоката и подобно ангела на Данте, презиралъ всички човѣчески аргументи. Той мълчалъ. Когато Го принуждавали да говори, Той говорелъ кратко и откровенно.

Доведената въ отчаяние съ това непочтително мълчание хитростъ на Кайафа накрай открила способъ да застави Иисуса да проговори.

„Заклевамъ те въ името на живия Богъ, кажи ни Ти ли си Христосъ, Синъ Божий!“

„Ако Азъ ви кажа, не ще повѣрвате; ако ви запитамъ, не ще Ми отговорите.“

Докато тѣ се придържали за първитѣ свои коварни и предателски методи, като Го обвинявали лъжливо и разпитували за истини известни на всички, Иисусъ пазилъ спокойствие. Но викътъ къмъ името Божие даже на безчестнитѣ уста на самия първосвещеникъ билъ ненадвигваемъ. Иисусъ немогълъ да се отрече отъ Бога, който живѣе, който вѣчно ще живѣе, който живѣе у всички насъ, който присѣствувалъ даже въ този вертепъ на злодейтѣ. Иисусъ неможелъ да отрече, както това направилъ Симонъ, неопровержимата истина, която била основа на Неговия животъ и причина за Неговата смъртъ. Той е отговоренъ и предъ Своя народъ и предъ всички хора. Отговоренъ е Този, Който може, Който знае, какъ да отговаря, Който отговаря, когато Го попитатъ, право въ лицето. Иисусъ имъ казалъ: „Вие казвате, че съмъ

Азъ. Казвамъ ви, обаче: отсега ще видите Сина Човѣшки седналъ отдѣсно на силата и идещъ на небеснитѣ облаци.“

Съ собственитѣ Си уста Иисусъ се осжди. Озжбената шайка, която Го окръжава, трепере отъ гнѣвъ и радостъ. Той обявилъ на Своитѣ убийци високо това, за което говорилъ само тайно и то само на Своитѣ възлюбени другари. Макаръ другаритѣ Му да Го предали, Той не ще предаде Отца Си и Себе си. Отъ сега Той ще понесе всичко и ще изпие чашата до дѣно, защото Той каза, което трѣбваше да каже.

Кайафа тържествува. Престорено показвайки на лицето си ужасъ, който той като садукей съвсемъ не чувствувалъ, той съвсемъ не вървалъ въ апокрифитѣ, но се грижилъ само за доходитѣ и честта на храма—той разжскалъ своята свещеническа одежда и казалъ: „Той богохулствува. Какво още свидетелство искамъ? Вие чухте какво богохулство Той каза? Какво мислите?“

И дивитѣ кучета зареваха въ хоръ. „Виновенъ е за смъртъ!“

И всички като единъ бѣ повече разпитъ и безъ еднъ гласъ въ защита Го осждили на смъртъ, като лъжливи пророкъ и богохулникъ.

Дяволскиятъ разпитъ е свършенъ и умовитѣ, обмислитѣ на сѣдитѣ, били свалили отъ себе голѣма тежестъ. Това струвало на Кайафа скрътъ той разжскалъ дрехата си, парцалитѣ, които висѣли отъ нея, били славенъ балегъ спечелено сражение. Той знае, че до настѣпването на нощта, друга мнѣ по сжма одежда ще бжде разжсана, раздѣлена; той не съзнавалъ, неговия страшно символически актъ е признание на другъ осжждане; че иерархията, която той е глава, е обезсиlena и унищожена на въ Неговитѣ наследници ще бжде да се простѣ фигури, снѣнки, лъжливи и незаконни свещеници и следъ нѣколко кратки години разкошна дреха отъ гранитъ и мраморъ (храма), която покривала светлицето на иудаизма, ще бжде раздрана отъ яростта на Римъ.